

Kljub trušču miren spanec.

Foto: Iztok Ilich, Repen, 28. 8. 2011

Tudi trije se stisnemo, da ni treba peš.

Foto: Iztok Ilich, Repen, 28. 8. 2011

Zamenjaš ragljo za kruh?

Foto: Slavka Ilich, Repen, 28. 8. 2011

Ob glasbi čakanje hitreje mine.

Foto: Slavka Ilich, Repen, 28. 8. 2011

Samo še trenutek, pa gremo ...

Foto: Iztok Ilich, Repen, 28. 8. 2011

Še malo, pa bomo v Repnu.

Foto: Iztok Ilich, Repen, 28. 8. 2011

25. KRAŠKA OHCET V REPENTABRU

Tradicionalna Kraška ohcet je vsaki dve leti priložnost za veselo druženje Slovencev iz vasi in zaselkov od Milj do Devina pa tudi iz Goriške pokrajine in z naše strani meje, ki je zlepa nihče noče zamuditi. Čeprav je vse, kar se mora zgoditi, načrtovano in izvrstno organizirano – za to ima največ zaslug »duša« štiridnevne prireditve Vesna Guštin Grilanc iz Repna – gre vendarle predvsem za spontano, iz močnega občutka pripadnosti slovenski narodni skupnosti izvirajoče dogajanje. Vsi delajo prostovoljno in vsi se iskreno veselijo sadov svojega dela. Združujejo jih preplet bele, modre in rdeče barve v trakovih, šopkih in okrasju ter predvsem ponos, da so po vseh viharjih zadnjih desetletij še vedno, kar so bili. Tudi brez postavljanja ne gre, vendar to ni bahavo šopirjenje, saj nihče sam noče zares izstopati. Je le delček prešerne razigranosti, dajanja duška v skupnem zanosu, ki premaguje utrujenost in širi nalezljivo energijo in voljo.

V zadnjih letih je Kraška ohcet postala tudi velika turistična atrakcija, ki pa jo Slovenci s Tržaškega krasa, kot je čutiti na vsakem koraku, pripravljajo veliko bolj zase kot za množico občudovalcev od drugod. Vse, kar se dogaja v teh dneh, vidno očem na dva kilometra dolgem »odru« med repensko Kraško hišo, Colom in cerkvijo na Tabru, ali skrito v ozadju, čeprav marsikaj tudi nadgrajeno in prilagojeno današnjemu času, ima korenine v stoletnih krajevnih šegah. Je bolj množično in razkošno, kot je bilo nekoč, a vendarle še dovolj pristno in iskreno, da ohranja prvinskost izročila. Torej povsem nekaj drugega, kot je bila na primer pred leti

»ponarejena«, v prvi vrsti zabavi tujih turistov namenjena Ljubljanska ohcet. Kdo se je še spomni – in kdo jo pogreša?

Dokler bo med Slovenci na Kraškem robu nad Trstom tako, se ni bati, da bi to njihovo sijajno parado lahko razvrednotilo skomercializirano tekmovalno ocenjevanje noš in lepote njihovih lastnic, kot je spodkopalo že prenekatero sorodno folklorno prireditev. Nadaljevanje trdožive tradicije ne nazadnje zagotavlja vključevanje otrok, tudi najmlajših, v praznični direndaj. Stari ljudski modrosti pravita: po jutru se dan pozna in iz malega raste veliko ... Če se je letošnjega poročnega spreveda, ki je pospremil mladoporočenca Aleša Gregorija iz Bazovice in Martino Sossi iz sosednjih Polj pri Domju, udeležilo dobrih 800 mož in žena v doma izdelanih nošah, jih smemo čez dve leti pričakovati še več.

* Iztok Ilich, publicist, prevajalec in urednik. 1000 Ljubljana, Trebinjska 11, E-naslov: iztok.ilich@amis.net